

provozovali ve velkých rozměrech obchod pornografickými tiskopisy, že i zabavené pornografické tiskopisy byly určeny k rozšiřování, a to také prodáváním jich dům od domu, nelze důvodně tvrditi, že by výrok o propadnutí zabavených tiskopisů pornografických neměl opory v ustanovení § 23 zák. o tisku čís. 6/1863.

Čís. 4897.

Púhe nepravdivé tvrdenie obžalovaného, že v dobe kolkovania peňazí dal si peniaze okolkovať a že obdržaný bon stratil, neľze považovať za spôsobilé, aby ním byly finančné úrady uvedené v omyl.

(Rozh. zo dňa 9. januára 1934, Zm IV 497/33.)

S. H. v písomnom podaní finančnému riaditeľstvu nepravdive tvrdil, že v dobe kolkovania peňazí dal si peniaze kolkovať a že príslušný vkladný list stratil; žiadal preto o vydanie duplikátu. Po bezvýslednom pátraní u finančných úradov bol S. H. obžalovaný pre pokus zločinu podvodu. Súd prvej stolice sprostil obžalovaného podľa § 326 č. 1 tr. p. obžaloby, odvolací súd rozsudok potvrdil v podstate z týchto dôvodov: Ide o obyčajnú lož, ktorá nestačí ku skutkovej podstate podvodu, lebo k tomu sa vyžaduje taká činnosť, ktorá znemožňuje rozpoznať pravý stav veci, alebo aspoň to podstatne zľahuje. Obžalovaný snažil sa získať duplikát vkladného listu. Jeho pokus je však úplne nespôsobilý, lebo finančné riaditeľstvo potrebuje k vydaniu duplikátu nejaké vyhotovenie, alebo originál, alebo ďalší opis; ináč nemohlo vôbec vydať opis, nehľadiac ani k tomu, že by ho nemohlo vydať, kým nebol stratený originál amortizovaný. Amortizácia náleží súdu a nie finančným úradom a neľze ju previesť bez podrobnej znalosti listiny.

Najvyšší súd zamietol zmätočnú sťažnosť verejného žalobcu.

Dôvody:

Proti rozsudku vrchného súdu ohlásil verejný žalobca zmätočnú sťažnosť na základe § 385 č. 1 a) tr. p. preto, lebo vrchný súd, keď potvrdil oslobodzujúci rozsudok súdu prvej stolice, sa mylil, že čin, na ktorom je obžaloba založená, nezakladá skutkovú podstatu nedokonaného zločinu podvodu. Podľa prevedenia zmätočnej sťažnosti obžalovaný udával stále niečo iného o tom, kde peniaze kolkoval, komu patrily, kde byly peniaze okolkované, kde je bon od nich a akým spôsobom sa stratil. Z tohoto — podľa sťažovateľa — je zrejmé, že nejde tu o púhu lož, ale ide o úskočné ľstivé predstieranie, k rozpoznaní ktorého nestačí obyčajná opatrnosť a predvídavosť, lebo obžalovaný vyhýbal sa neustále udaniu akýchkoľvek bližších momentov, ktoré by mohly viesť k tomu, aby bolo rozpoznané, či sú jeho údaje pravdivé alebo nie. Preto podľa verejného žalobcu odvolací súd sa mylil, keď v jednaní obžalovaného neustálil skutkovú podstatu zločinu pokusu podvodu, lebo k rozpoznaní pravdivosti údajov obžalovaného nestačila len púha opatrnosť,

ponevác finančné úrady musely zaviesť aj rozsiahle šetrenie o tom, odpovedajú-li skutočnosti obžalovaným tvrdené pravde, a to tým viacej, lebo obžalovaný vybavenie svojej žiadosti opätovne urgoval právnym zástupcom, čím vierohodnosť svojej žiadosti zaiste len zvyšoval. Zmätočnej sťažnosti neľze priznať oprávnenie.

Náležitosťou podvodu je, aby páchatel' niekoho úskočne uviedol v omyl alebo v omyle ho udržoval. Z toho plynie, že úskočné predstieranie páchatel'a musí byť spôsobilé k tomu, aby tým niekoho uviedol, prípadne mohol uviesť, v omyl. Odvolací súd však správne odôvodnil, že v súdenom prípade jednanie obžalovaného je úplne nespôsobilé k tomu, aby ním boly orgány finančných úradov uvedené v omyl. Púhe nepravdivé tvrdenie obžalovaného, že v dobe kolkovania peňazí dal si v Košiciach peniaze okolkovať a že pri okolkovaní peňazí obdržaný bon stratil, neľze považovať za takú činnosť, ktorá by znemožňovala rozpoznať pravý stav alebo ktorá to aspoň podstatne zťažovala, ponevác k rozpoznaní predstierania stačila obyčajná opatrnosť a predvídavosť finančných úradov, lebo tieto pri vybavení žiadosti už z povinnosti úradnej musely a mohly sa presvedčiť o nepravdivosti údajov obžalovaného, prednesených v jeho žiadostiach. K šetreniu, ktoré finančné úrady zaviedly cieľom zistenia pravdivosti alebo nepravdivosti týchto údajov, zavadala síce príčinu žiadosť obžalovaným podaná, avšak plynulo to tiež zo samozrejmej úradnej povinnosti finančných orgánov a tak nebolo to činnosťou obžalovaného, aby snád' týmto bola pravdivosť jeho falošných údajov potvrdená.

Čís. 4898.

Nadržovanie páchatel'ovi priestupku je beztrestné.

(Rozh. zo dňa 9. januára 1934, Zm IV 504/33.)

Súd prvej stolice odsúdil obžalovaného J. S. pre prečiny poškodenia cudzieho majetku podľa § 418 tr. zák. a ťažkého ublíženia na tele podľa § 301 tr. zák. preto, že obžalovaný prerezal konské postroje a nožom pobodal koňa, patriacieho I. B-ovi, a tohoto udrel lahvou do hlavy a vidlami pichol do chrbta; spoluobžalovaných J. Š. a J. B. pre prečin vydierania podľa §§ 70, 350 tr. zák. preto, že pri tejže príležitosti poškodenému I. B-ovi, keď bránil s puškou v ruke svojho sluhu proti útoku J. S-iho, vytrhli mu ju z rúk a odniesli. Okrem toho kládla obžaloba obžalovanému J. S-imu za vinu prečin nadržovania podľa § 374 tr. zák., ktorý vraj spáchal tým, že, ačkoľvek vedel, kto a kde ukryl spomenutú pušku, vyšetrojúcim četníkom na otázku, kde je puška ukrytá, odpovedal, že nevie. Od tejto čiastky obžaloby bol obžalovaný J. S. prvým súdom pre nedostatok dôkazov oslobodený. O d v o l a c í s ú d kvalifikoval vyše označený trestný čin obžalovaných J. Š. a J. B. len za priestupok útisku podľa §§ 1, 2 odst. 1 zák. č. 309/21 sb. z. a n., obžalovaného J. S. však uznal vinným tiež prečinom nadržovania podľa obžaloby.